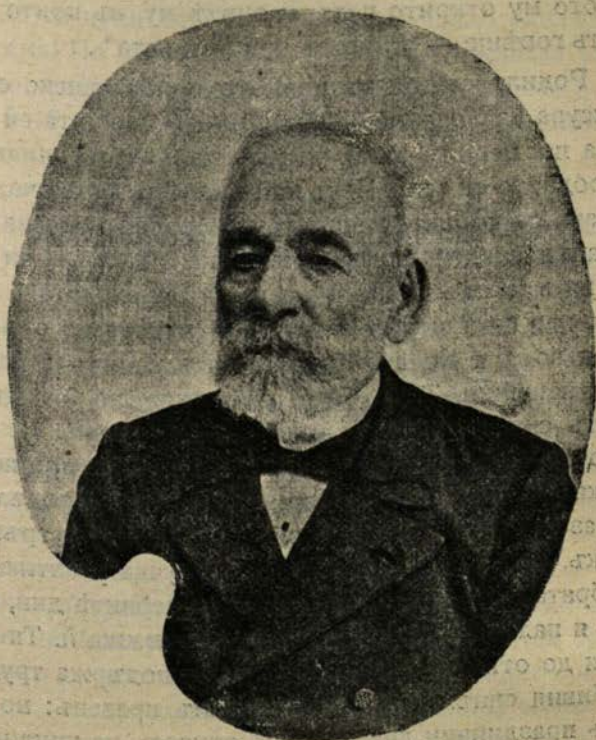

смайваха всѣкиго. Прѣзъ едни отворени врата доли-
таше тракането на машини навѣрно отъ печатни-
цата, къмъ която водѣше една отворена врата.

Съ влизането ни, на вратата се показва единъ
старецъ . . . Това бѣше той! Азъ го познахъ, ма-
каръ и да нѣмаше голѣма глава, макаръ и да бѣше

обикновенъ човѣкъ. Но тоя човѣкъ бѣ старъ само
нѣ гледъ: Той притсжни къмъ насъ изправенъ,
здравъ и бодъръ, а въ засмѣнитѣ му очи свѣтѣше
такъва доброта и вѣра! Той стисна ржката на зетя
ми, послѣ, като се научи кой съмъ — хвана ми рж-
ката, стисна я силно въ своитѣ и ми каза: